

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **X.**, narozený x., st. příslušnost Alžírská demokratická a lidová republika
bytem x.
zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1

proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2021, č.j. MV-100578/SO-2021

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 23. 7. 2021, č.j. MV-100578/SO-2021, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Matěje Šedivého, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 21. 5. 2021 č.j. OAM-14333-14/TP-2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o přiznání statusu dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropském společenství.

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnul průběh řízení před správními orgány. Dále žalovaný vysvětlil, že skutečnost, že žalobce byl odsouzen trestním příkazem ze dne 13. 10. 2014, sp. zn. 6 T 129/2014 za přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jenž mu byl podmíněně odložen s uložením zkušební doby v trvání 24 měsíců, a až dne 20. 11. 2018 bylo rozhodnuto, že se osvědčil, protože mu zkušební doba musela být prodloužena, považuje za zvlášť závažné narušení veřejného pořádku. Pro zamítnutí žádosti z tohoto důvodu stačí zjištění, že cizinec v minulosti narušil veřejný pořádek. Žalovaný zdůraznil, že žalobce podal svou žádost pouhé dva měsíce po předchozím rozhodnutí žalovaného o jeho první žádosti, a proto mu mělo být zřejmé, že takto krátká doba nepostačí ke změně právního názoru správních orgánů. Žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců, jenž byl podmíněně odložen na zkušební dobu 24 měsíců, která byla prodloužena o dalších 24 měsíců, a žalobce se osvědčil až po celkem čtyřech letech. Žalovaný uzavřel, že s ohledem na spáchaný čin, uložený trest a délku zkušební doby nejsou naplněny podmínky dle § 83 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), odmítl však, že by žalobce byl doživotně diskvalifikován z možnosti získat právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta.
3. Žalovaný nepřisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí vznesené žalobcem, protože z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, z jakých právních předpisů, podkladů a judikatury vychází.
4. Dále uvedl, že správní orgány nejsou vázány důkazními návrhy účastníků a z důvodu, že žalobce narušil závažným způsobem veřejný pořádek, nebylo třeba posuzovat zajištění prostředků nebo provést výslech žalobce.
5. Žalovaný uzavřel, že žalobce může v budoucnu získat právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropském společenství, ale bude třeba, aby dlouhodobě vedl řádný život. Nepostačuje osvědčení se ve zkušební době podmíněného odsouzení, nýbrž je nutné brát ohled i na druh trestné činnosti, které se žalobce dopustil a v této souvislosti hodnotit dobu, po kterou vedl řádný život. Nepřiznáním statusu dlouhodobě pobývajícího rezidenta není žalobce nijak omezován v pobytu na území a dopady tohoto rozhodnutí jsou téměř nulové.

III. Žaloba

6. Žalobce v žalobě shrnul, že 22. 10. 2014 byl odsouzen pro spáchaní přečinu dle § 283 odst. 1 trestního zákoníku spočívajícího v tom, že nabízel barmanovi v baru kokain, za což mu

byl uložen podmíněný trest odnětí svobody, který vykonal. Dne 20. 11. 2018 bylo rozhodnuto, že se osvědčil.

7. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřoval žalobce v tom, že z něj nevyplývá, za jakých podmínek bude správní orgán nahlížet na žalobce jako na nezávadnou osobu. Žalobce již podával první žádost o status rezidenta v říjnu 2019, nyní napadá rozhodnutí vydané v řízení o další žádosti podané o rok později. V žádném z těchto případů se správní orgány nevyjádřily, po jakou dobu musí žalobce vést řádný život, aby na něj bylo nahlíženo jako na nezávadného. Žalovaný sice má možnost uplatnit výhradu veřejného pořádku, avšak postup, kdy správní orgán nevyjeví, kdy bude na žalobce nahlížet jako na nezávadného, vykazuje znaky libovůle, protože vytváří situaci, kdy žalobce je nucen podávat opakované žádosti pouze proto, aby se dozvěděl, že ještě neuplynul dostatečný čas.
8. Žalobce dále poukázal na to, že vůči němu nebyl uplatňován postup podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007 č.j. 4 Ads 17/2007-66.

IV. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něž vyplývá, že žalobce podal svou druhou žádost k prvostupňovému orgánu dva měsíce po rozhodnutí žalovaného o první žádosti, a proto mu mělo být zřejmé, že ještě neuplynula dostatečná doba, aby se změnil náhled správních orgánů.
10. Závěrem poukázal na to, že vůči žalobci není uplatňován také postup podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení vyžaduje aktuálnost i do budoucna.

V. Další podání účastníků

11. Žalobce podal soudu repliku, ve které setrval na své dosavadní argumentaci a zdůraznil, že doposud správní orgány ani rámcově nesdělily, po jaké době od spáchání trestného činu je na něj možné nahlížet jako na osobu hodnou požadovaného pobytového oprávnění, ačkoliv již opakovaně podával žádost. Opakovanými řízeními toliko vznikají náklady na straně žalobce i státu, aniž by byla dána faktická možnost ucházet se o požadovaný status, a má mu proto být sděleno, po jaké době se má o požadovaný status ucházet.

VI. Jednání před soudem

12. Při jednání dne 31. 5. 2023 žalobce i žalovaný setrvali na svých procesních stanoviscích, odkázali na svá písemná podání a shrnuli svou argumentaci. Důkazní návrhy účastníci nečinili.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
14. Žaloba je důvodná.

15. Dle § 83 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ministerstvo v rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu přizná cizinci právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropském společenství na území (dále jen „rezident na území“), jestliže cizinec a) splnil ke dni podání žádosti podmínku 5 let nepřetržitého pobytu na území (§ 68), b) nenarušil závažným způsobem veřejný pořádek nebo neohrozil bezpečnost státu nebo jiného členského státu Evropské unie a c) prokázal zajištění prostředků k trvalému pobytu na území podle § 71.
16. Pojem rezidenta byl do zákona o pobytu cizinců zaveden novelou č. 161/2006 Sb., která nabyla účinnosti ke dni 27. 4. 2006 a transponovala do zákona o pobytu cizinců mimo jiné i závazky ze směrnice 2003/109/ES. Zákonodárce zároveň zvolil takový způsob transpozice, kterým provázal rozhodování o trvalém pobytu dle tehdejšího ustanovení § 67 (po novele až do současnosti § 68), který zároveň novelizoval dle požadavků směrnice 2003/109/ES, s nově zavedeným institutem „Právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropském společenství na území“ (§ 83 - § 85 zákona o pobytu cizinců). Z toho důvodu musí být jak řízení o trvalém pobytu, tak o postavení rezidenta vedeno eurokonformně, resp. v souladu s požadavky směrnice 2003/109/ES a případnou judikaturou Soudního dvora EU.
17. Podmínky pro přiznání postavení rezidenta upravuje čl. 4, 5 a 7 odst. 1 směrnice. Zároveň je zapotřebí si uvědomit, že při splnění požadovaných podmínek je přiznání postavení rezidenta nárokové. Dle čl. 7 odst. 3 směrnice „jsou-li podmínky stanovené články 4 a 5 splněny a příslušná osoba nepředstavuje ohrožení ve smyslu článku 6, přizná dotčený členský stát státnímu příslušníkovi třetí země právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta.“
18. Dále dle článku 6 směrnice 2003/109/ES mohou členské státy zamítnout přiznání postavení rezidenta „z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti.“ Zároveň „při přijímání takového rozhodnutí členský stát posoudí závažnost nebo druh protiprávního jednání proti veřejnému pořádku nebo veřejné bezpečnosti nebo nebezpečí, které od také osoby hrozí, s přiměřeným ohledem na délku pobytu a vazby na zemi pobytu.“ Dle odst. 2 se zamítnutí přiznání postavení rezidenta „nesmí zakládat na ekonomických důvodech.“
19. Vodítko pro výklad pojmu veřejný pořádek v souvislostech dané směrnice poskytuje odst. 8 preambule směrnice: „...Pojem veřejný pořádek může zahrnovat odsouzení za spáchání závažného trestného činu.“ Nejsou tedy zmíněny všechny trestné činy, ale pouze závažné trestné činy. Při aplikaci výhrady veřejného pořádku tak směrnice vyžaduje obligatorní posouzení: závažnosti nebo druhu protiprávního jednání proti veřejnému pořádku nebo nebezpečí, které od osoby hrozí (s vodítkem odst. 8 preambule - závažné trestné činy), s přiměřeným ohledem: a) na délku pobytu a b) vazby na zemi pobytu.
20. Shora uvedené podmínky našly po transpozici směrnice svůj výraz v již zmiňovaném § 83 zákona o pobytu cizinců, vnitrostátní právní úprava jde navíc nad rámec směrnice tím, že ustanovení [§ 83](#) odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyžaduje narušení veřejného pořádku „závažným způsobem“. Důvody pro nepřiznání postavení rezidenta uvedené v ustanovení § 83 odst. 1 písm. a) a c) pak korespondují s požadavky čl. 4 a 5 směrnice 2003/109/ES.
21. V napadeném, jakož i prvostupňovém rozhodnutí se správní orgány soustředily výhradně na posouzení splnění podmínky dle § 83 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a

protože shledaly, že žalobce narušil závažným způsobem veřejný pořádek, splněním dalších podmínek pro přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta se už nezaobíraly. Rovněž žalobce v jediném žalobním bodu sporoval výhradně posouzení podmínky dle § 83 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, z něž dovozoval nezákonnost napadeného rozhodnutí, čímž je determinován rámec přezkumu napadeného rozhodnutí zdejším soudem.

22. Žalobce se domáhal toho, aby mu správní orgány sdělily, kdy „bude na žalobce nahlížet žalovaný jako na osobu již nezávadnou“, tedy sdělení, kdy bude na straně žalobce splněna podmínka dle § 83 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Sdělení takových závěrů směřujících do budoucna však není ze strany správních orgánů možné. Především, předmět řízení je určen žádostí žalobce a jakékoli závěry žalovaného do budoucna by byly pouze spekulativní a vystupující mimo předmět aktuálního řízení. Nadto ani nelze předvídat, zda bude žalobce vést řádný život a předjímat tím závěry řízení vedeného v budoucnu. Deficit odůvodnění však soud spatřuje v tom, že na obdobnou, dle názoru soudu stěžejní, odvolací námitku žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nereagoval, a to ani tak, že by odůvodnil, proč takové závěry nyní činit nebude.
23. Žalovaný, jakož ani prvostupňový orgán, sice nemůže předjímat, kdy budou ze strany žalobce naplněny podmínky pro to, aby mohlo být vyhověno jeho budoucí žádosti. Správní orgány však byly povinny srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnit, proč nevyhověly současné žádosti žalobce. Tomuto požadavku však dle názoru soudu žalovaný nedostál.
24. Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není ve své stěžejní části, týkající se posouzení podmínky nenarušení veřejného pořádku, přezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č. j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS).
25. Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, pročez není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6 A 63/93-22). O takový případ se však v projednávané věci zjevně nejednalo.
26. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení

důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).

27. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože v něm obsažené posouzení, zda žalobce narušil závažným způsobem veřejný pořádek, je pouze kusé a není z něj seznatelná úvaha žalovaného, která by soudu umožnila závěry žalovaného ohledně splnění této podmínky pro přiznání postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta přezkoumat. Prvostupňový orgán pojednal o pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“, hodnotil závažnost trestné činnosti žalobce a zohlednil požadavek proporcionality. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí spokojil s tím, že zopakoval zjištění ze správního spisu a k nim přidal několik obecných vět, ze kterých vyplývá pouze to, že trestný čin spáchaný žalobcem v roce 2014 považuje za zvlášť závažné narušení veřejného pořádku a s ohledem na spáchaný čin, uložený trest a délku zkušební doby nepovažuje podmínky § 83 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za naplněné. Odmítl, že by byl žalobce doživotně diskvalifikován z možnosti získat právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta. Takové odůvodnění závěrů správních orgánů však není dostatečné.
28. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že odsouzení žalobce v roce 2014 jej nevylučuje z možnosti získat postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta absolutně, nýbrž pouze po určitou dobu, je nedílnou součástí odůvodnění také to, proč doba, která doposud uplynula, není dostatečná. Takový závěr v sobě nutně obsahuje také úvahy o tom, jak dlouhá by tato doba v konkrétním žalobcově případě měla být, jakým způsobem žalovaný dospěl k závěru, že právě taková délka doby je v případě žalobce potřebná, a jaké okolnosti byly stěžejní pro určení její délky. Žalovaný však žádné konkrétní úvahy týkající se délky doby, jež dle jeho mínění musí v případě žalobce uplynout od spáchání trestného činu, respektive od osvědčení se, neuvedl, a omezil se pouze na neurčitá konstatování o tom, že potřebná doba doposud neuplynula. Skutečnost, že tyto úvahy absentují, činí napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.
29. Shora uvedené platí tím spíš, že se jednalo o již druhou žádost žalobce o přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta. Uvedené nedostatky napadeného rozhodnutí jsou o to tíživější, že výsledkem řízení o první žádosti žalobce bylo rovněž zamítavé rozhodnutí s odůvodněním, že neuplynula dostatečná doba od spáchání trestného činu a osvědčení se žalobce, po kterou by žalobce vedl řádný život, a obdobného rozhodnutí se žalobci dostalo i v případě jeho druhé žádosti, aniž by došlo k pečlivějšímu odůvodnění, proč ani přes další uběhlý čas nedošlo ke změně postoje správních orgánů. Dle názoru soudu je třeba na opětovné zamítavé rozhodnutí klást co do odůvodnění vyšší požadavky tak, aby z něj bylo zřejmé, proč ani další doba, která uplynula od rozhodování o předchozí žádosti, stále není dostačující. Nelze se ztotožnit s argumentací žalovaného, že jelikož žalobce počkal po prvním zamítavém rozhodnutí dva měsíce, než podal druhou žádost, měl předvídat, že během této doby ke změně názoru správního orgánu dojít nemohlo. Žalobci podání druhé žádosti nelze dávat k tíži, protože z rozhodnutí žalovaného o první žádosti žalobce nelze zjistit ani rámcově, jaká doba dle mínění žalovaného je třeba k vedení řádného života. Žalobce tudíž vůbec nemohl předvídat výsledek řízení o druhé žádosti, k čemuž přispívá i to, že o žádostech není rozhodováno okamžitě, ale v obou případech prvostupňovému orgánu trvalo více než půl roku. Žalobce proto ani při nejlepší vůli nemohl odhadovat výsledek řízení o své druhé žádosti.

VIII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Soud shrnuje, že žaloba je důvodná. Soud napadené rozhodnutí zrušil, protože rozhodnutí žalovaného není přezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž bude správní orgán vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
31. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, má tedy právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.
32. Náhradu nákladů řízení představuje pro žalobce soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za žalobu a dále žalobci náleží náhrada za odměnu zástupce za právní služby a jeho hotové výdaje. Městský soud přiznal žalobci náhradu za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, jednání dne 31. 5. 2023) po 3 100 Kč vše podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Mimosmluvní odměna tak celkově činí 9 300 Kč (3 x 3 100 Kč). Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho právního zástupce ve výši 900 Kč za 3 úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a náhrada daně z přidané hodnoty ve výši 2 142 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 15 342 Kč a žalovaný je povinen náhradu uhradit k rukám právního zástupce žalobce. Soud dodává, že nepřiznal náhradu nákladů za repliku žalobce, neboť neobsahovala žádné nové, pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. května 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.